

JUTURAAJAT

Nr. 51

„RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

30. aprillil 1937.

Rohelised silmad

J. M. Walsh'i kriminaalromaan.

6

„Kui ma praegu ei või saada Quot-Chang-i, saan ta hiljem siiski. Kui te vahetpid peaksite muutma oma otsuse, võite leida need selle autokaal järgi.“

Hililane tõmbas taskust nimekaardi ja asetis selle teile Kay ette. Kuna tõdruk seda pealiskaudselt vaatas, oli võõras järsku kadunud.

Tüütuks hirmutsa vaatas Kay uksele, mille kaudu oli kadunud kummaline mees, ja ta tundis kõrvus ikka veel ähvardavat tooni. Nõud jämus ärslele õmmikune punane ruttas nappu, ja seda nähes tõmbas Kay kurgendatult hinge.

„Ous kõik korras?“ küsis mr. Burford. „Täie süber niisist tihedakümne-kilomeetrisel sõitumisel plahtu Ternast peavad kõik eemale hoidma, sest ta levitab kogu palju tolm.“

„Jah, tänan, kõik on korras,“ nausetas Kay. „Oli väga kena teist, et nõudsite, mr. Burford.“

„Pole kõne väärt,“ tähendas tüse mees. „Mul on hea meel, et kõik on korras, sest selle hililase nägu ei meeldinud mulle sugugi. Arvasin kohe, et tal ei läinud siin kõik meelikuks.“

Kay haaris sõdamet.

„Teil on õigus, mr. Burford,“ seletas ta. „Kas ma võin siis täita iga osti nõudmise?“

„Endasamadesid. Aga ka lubate nõud, et jätan teile liiki?“ küsis mr. Burford murelikult. „Kui teil aga midagi selle vastu on, ootan, kuni teie oht tagasi on tulnud.“

„Ei, pole vaja. Tänan teid veel kord. Ma ei usu, et hililane nii pea tagasi tuleb.“

Burford vaatas talle teravasti otsa. Ta tundis, et siin oli tegemist tõsisemate asjadega, kui tädruk väljendas. Aga ta oli taktiline kõllalt ega püüanud edasi.

„Hea küll, ma lähen siis. Nägemiseni, miss Hampton.“

„Nägemiseni, mr. Burford, ja olge veel kord tänatud, et nõudsite.“

„Pole põhjust,“ ütles Burford lahkudes ärist.

Sekundi pärast tumenes ukseavaus jälle ja Kay kartis juba, et hililane oli tagasi tulnud. Aga see oli vaid mr. Burford, kes suutsi sisse vaata.



Seal lõpetas teema üm.

"Mere Kay, aga te ei unusta riikimata enule minu vaasidest?" küsis ta meesamusa häälga.

"Ei unusta, ei unusta."

Seekord kadus mr. Burford jäädavalt. Alles mõnd sai tõdruks seaga võtta hünitase aimakaarti ja lugeda seda.

Niisi ja aadressid olid kirjutatud Inglise ja heina keeles. Aadressid kallas hünitaste omapärast Inglisele väljendusteks: "õnneliku maletuse teemaja" ühel lahvaval lühimouse'is.

Kay võida hakkas kiiresti põksuma, kõlm jodin põksis üle selja, kui ta oli jõudnud lüümisega mehe hünit. See oli Wo-Pen. See oli too saladuslik mees, kelle eest teda oli hoiatatud mitme vähem saladuslik Weatherby.

8. peatükk.

Ka Barnes surb.

"Kogu see jant käib mul tublisti närvi-dele," tähendas Samuel Barnes veel samal õhtul. "Olen jõudnud verendemuudle, ei talu- ta tavalist, kui annad ära sobeliste silma- dega puusliku. Ta on juha surmanud õhe, ja ei püüdnud palju, ka teine oleks lan- ceerud ohvriks ja ma ei saa lahti tundeist, et neile kahele järele jääb teine."

"Kui ma ka varem sellele oleksin mõel- nud," seletas tõdruks kaneerkaaslane, "ei tee ma seda midagi muud enamusest, sest just see, et temast on äkki, kuulatud nii palju inimesi, sunnib mind jätta koju endale. Muile arusaamatul põhjusele on mitmed tahtnud seda osta, ja kuna ma olen keel- dunud müümisest, on peitud äratada minus hirmu, et annaksin koju ise varsti ära."

"Kindel on igatahes see, et Jake Halmont sai surma, kui ta katsus varastada puus- liku. Kui see pidi olema vaid kokkuvõtte- tud muuk, ei olnud hirmutuda, on see igat- ahes kõige hõlmamatast tulemust, mis ma salakavatsustest seni olen kuulnud."

"Jake Halmont ja tema surm ei puutu minusse," ütles tõdruks kindlalt. "Minu ko- husus praegu on igatahes see, et ei tohi lasta minna kujul peude inimeste kätesse, kes seda igasuguste abinõudega saada ta- havad ja teuseks ei saa ma aru, mis senst on mere majas ettevalmistatud sünnimisel selle kujuga. Me võime esialgu vaid öelda, et Halmont suri maohammustuse ja et Bel- cher oleks hukkunud umbes samal viisil. Mida-rast peaksime omistama sihi neis õn- netusjuhtudes... tühimata puuslikule? See ei hakanud kindlasti vastu ega hammus- tanud kedagi."

"Ei, ei, Kay," ütles Barnes mõltsult. "Se- da muudagi mitte. Aga ära- ne hülilane" Sellele mõtlesin ma kõige enam, kui üle- sin, et on ehk parem katsuda latu saada puuslikust."

"Ka mulle ei suda see mees rahu. Ära lõppude lõpuks on ju päris loomulik, et hünitane tahab huna jumalakuju ja kui ta ka mõtleb teha kõik, et omendada seda, ei mõista ma kujutella, mis meil isiklikult te- maest karta oleks. Kõne hülilanal jõul võib ta vastu meie tabimist omendada ku- ju. Aga nii kaua kui seda võin ära hoida, teen seda."

"Weatherby, kes täna hommikul sinu käsi ja oma reheraiku muudeti, ja keda ma ille- jem kuskilt leida ei võinud, hoiatab sind ju selgesti Wo-Peni eest," ütles Samuel Bar- nes.

"Seda küll," Kayle tundus, nagu õm- buks süda kramp. "Armas onu, hakkas mõtlema, et võiksin talle lõppeks suurt tulu. Me teame nüüd, et tema lugu karkise aknaruudist on äärmiselt oleks meelest peale tõluda teda õigaks vaimumurdjaks. Arvan, et kõik, mis ta tegi, süüdis inimesearmastu- sest."

Oma sõdames omistas ta talle veel teise motiivi, mis tundus talle meeltavõimane, aga ta ei tahtnud seda muudugi väljendada.

"Ma usun ka, et oleksime võinud anda talle rahulikult natuke rohkem tema asja- de eest," jatkas Kay natuke aja pärast. "Ta vaatas kõrvale oma põlvnõu-dest sõn- dest ning tundis, et vabake amas, möp- rast soorimehele meeldis nende antikva- riaat."

"Tema käsi käib ehk halvasti, ja kui ta tõesti töötab keiserina, ei võ ta olla palju raha. Võib-olla on ta ja isab pikemaks ajaks tõenä, ja kui ta haista satub, oleme mees kaasajadised."

"Minu arvamus ei teatavasti meel sellest nii erutuda," tähendas onu. "Keiserid saad- vad peale palja veel head juttu."

"Aga ta pole üm hõvelli veel kuigi kann- olnud. Ta rääkis mulle ju, et oli alles hil- juti saanud Shanchaist. Nii võib ta olla inglismaal alles esimene kuu. Kindlasti käib tema käsi halvasti."

Oleks Kayl olnud võimulust näha James Weatherbyd sel hetkel, oleks ta läinud muu- taks teisele arvamusle. Weatherby oli just sel ajal all Lantetha Bill Hackett majas, kes oli olnud ühes temaga "Amblikkude klü- bis", ja andis talle kummaliselt. "Seal, kust see raha pärs on, võib saada rohkem," sõnas Weatherby. "Hakka tööle ja su hõu- sus saab lastud."

Kay oleks veel rohkem imestanud, kui ta oleks näinud Weatherbyd kogu või kolm tundi hiljem Saxon-hoelliga Ahitustamas kel- legi härraga. Seda ta ei tundnud ja kelle nimi poleks leidnud talle midagi, aga kelle imelikult talle oleks pannud kahtlema, kas see kogu mr. Weatherby olnud oleks. Mi- dagi muud kui ta ütles.

Kay ei teadnud ega näinud sellest igata- hes midagi ja tundis oma sõdame põhjas

kaasa inimesele, kellel nad olid võtnud oma karuks paar aastat.

"See ei puutu ju meie", tähendas lõppeks ükskõikseid onu. "Kindlasti tuleb ta varem või hiljem oma rahatajaks järele ja siis on sul aega küsida veendumise, kas ta on nii suurel hädas. Ma olen nüüd väsinud, lõpuks. Tänahe päev oli mulle väga väsitav. Jooksin palju lihtsa ringi. Kaa sul pole midagi selle vastu, kui heidan voodisse?"

"Muidugi mitte, onu, heida aga rahulikult puhkama."

Ta ise polnud küll veel väsinud, läks aga ka voodisse ja võttis kätte raamatu. Ta luges umbes tunni, siis väjutas pea negaalselt podjale ja rääkis mõnes heppone vahet pörandale.

Kay võpatas ja virrus. Lamp põles veel ja raamat oli maha. Vahel oli teda äratanud kukkumine. Aga ta hoidis silmapilk selle mõtte.

Kärs oli olnud palju valjum. Ta ei jalgunud tunnustada, mida arvas: talle oli tekkinud, nagu oleks kukkunud raske inimkeha. Ta nimas korraga häält, tõmbas üle noomikkuse ja pistis jalad tuhvlitesse.

Just sel hetkel kuulis ta teist korda sama käre, aga kaheldud enam, mis teda unest oli äratanud. Ja seekord järgnes veel hirmunud appihüüd, mida ta varem polnud kuulnud.

"Kay, Kay, tule ruttu!" See oli tema onu, kes hüüdis kõrga kutsuva häälega.

Kay kihkus ukse lahti. "Ma tulen kohe. Mis on?"

Tema kõrva tungis paar katkendlikku ebaeelist sõna, millest mõistis vaid ühe: "Hammustatud!"

Tema onu sai hammustatud! Hammustatud tollest nähtamatust kolestisest, mis oli tapnud Jake Hamiltoni ja millest oli pääsenud imeilmsel viisil Belcher.

Kõhkuvalt jooksis ta trepist alla kaupluse. Seal oli päris pime, kuid lekkas vähe järgi. Kay ütles, et onu oli läinud poieva küünlaga poole, et küünal oleks kukkunud ja kustunud.

Kutis keeras ta ukse juures elektrit põlema ja silmapilk täitus ruum heleda valgusega. Üks sekund, mis näis talle igavikuliseks ja nagu pimestunud ümberkukkunud rünnak ja katide vahel. Vanasõnaga võti taga avastati ta inimese keha tukkivald ligutust.

Kay sõidatis sinna. Seal lebas tema onu kõverakõmbunud jaladega. Nägu oli muundunud, nagu paistis vabitu.

Ja kui ta läbis tema juure astus, sirutas vanake end välja.

Tõdruks põlvitas ja likkas kõõnla kõvale. Samuel Barnes oli surnud. Hoolimata oma kugevamatusest, teadis Kay seda kobe. Vist oli onu sta tõnmanud viimast korda hinge,

kui ta oli seishnud ukse juures ja läinud tule.

Kõle hüüa valdas teda, kui ta oli võtnud surnu parema kae. Karjades jaskis ta selle jälle kukkuda.

Samuel Barnesi peopesas oli näha viis viitkest täppi.

10. peatükk.

Arreteerimine.

Kay oli teadnud hiljem heida, kui kaua ta oli põlvitanud hirmunult ning poolsegaalid surnu kõrval. Kaa oli see olnud üks sekund, üks minut või üks tund — tal polnud aindu. Akki sai ta tagasi oma rahu. Ta sõunis ja põhus vastu haati.

See kürs ebamärksa teda ja ta kargas tahtmata kõrvale. Keha värises veel ja ta katvus käelise mõelda, mida nüüd peale hakata, kui kuulis koputust uksele. See polnud kartliku inimese koputus, kes vabanduse avalikult, et tuli häirima teise töörahu: see oli järsk, kaskiv toon, mis nõudis tungivalt tähelepanemist.

Kay nõjatus käega vastu laetti ja kõsis kartlikult: "Kes seal on?" Alul kajas tema oma hääl vastu surnuvalguses majas.

Sis küstis ka ukse taga:

"Kes seal on?"

Hääl kostis nii lähedalt, et Kay sõida hakkas hirmust põksuma. Talle kuulsid, nagu oleks rääkitud tema kõrval. Aga varsti taipas ta, et oli hõlmed laht võimeasuse. Samal hetkel, mil ta oli kuulnud häält, tundis ta ka selle ära. Ta ei teadnud, kas rõõmustada või mitte.

"Mina... mina olen, Kay Hampton". Gites ta teise häältsa.

Ta kuulis summutatud hõidu ja tal aru sõnadeist: "Tere, Kay Hampton?" Mis, taeva pärast, on teil seal juhtunud?"

Kay kogus vaimu ja läks ukse juure.

"Migu onu on surnud." Gites ta värisedes. Ta oli kokku varisemas, kuid pidi end tahtsutama. See Kay Hampton, kes avas ukse, oli tõotaks teine kui see, kes oli tõinud paari tunne eest raamatuga voodisse.

Kui ta ukse laht lahti Keeras, tajus ta oma segaduses et see inimene võis ene, kes oli mis oli tapnud tema onu, ei võinud olla teinud ega lähkunud proksee kaudu. Seal-samas kuulis ta ukse taga ehmunud hõidu.

Järsku tõukega lökkas ta lahti ukse, ja võim õõtsik. Mis talles vastu heova, mis kergendavat koledat survet, mida ta tundis peas. Lävel seisid ehmunud näoga James Weatherby.

"Kas teie onu on tapetud? Kuidas ja millal sündis see?"

(Järgneb.)

Piinlik silmapilk.

Karl Rolatshek.

Mõned naised on armutadeb nagu furat, aga mina jeda ei ole.

Ma istun taas ja tujun dhemperij rohu-roheliselt wiikaj. Rohuroheline jooib hästi mu näoga. Ta ma loendab silmi: 3 torba parempibi, 3 torba pahempibi ja ma taulem, kuidas mu mees teisel pool mustamüturats laulu trallitab. Trallata — trampata, trallata — trampata. Dr. Julius Monary ei oma muusikalist taunijit, aga ta laulab meeldib.

Mõned naised on arvanudab nagu furat. Ma imestan selle üle. Minu mees mõis teha, mis ta tahab. Minu teha ei taktata. Aga see pole midagi; ta on liants iduga joodud.

Proua Hainijh näleto on nii armutade, et jeda ei juba kirjeldada. Lõunub aastal lastis ta oma juukseid pino-lahubito närmida, eile ilmas ta tiigijunpanajena. Ei jabi taale jalgagi. Ta peats hābenema — tema aastates. Mui oli ta torb meeleu lju oma juukseid hennaga üle maluba lasta, aga mu mees teelas mul selle ära.

Peategi tees proua Hainijh meeleto nāu, naga poelofsi ta abielus. Kui profatijh Rohlowsky on ta brühghipartneris, teerutab ta end, ja wiidub nagu noor aliarilad. Näagi-tasse Rohlowsky olewat ta liiri. Ma ei tea midagi lähemalt, aga tahagi teada. Tean ainult et ta wiimari rumalasti riisi doja wälja māmgi ja jās meilwite, nagu oleks ta tuu peats tuffunud, kōijo: tea selle wälja māmgi? — 3 jilma jilebalt, 3 jilma pahempibi, torb üles liida, lahendaba...

Mei lõrwaltoas laulab laffamatule: trallata — trampata. Käs tal jās midagi teha ei ole? Ma tahajin endale meeleibi hāberrehae osta!

Siisuri wāgin übel waarentual oimatiis pluuji. Ma julgejin liimab, kōijin edaji ja kōilejin endale: see ei ole jinn joots, meie peame jōōjima. Aga mind tōubas maagilise jōuga waateafna juure tagasi. Kōilejin endale: ju ri tawitije ja osta, mõib pluusi ainult waadata ja jās jalle minna. Elin jēl pōemal wāga furd ja hālowe tuius, jēh mu ema kirjutas, et ta on hāglane. Kōijin jās äriole ja oijin pluusi. Wiidajanna nāitas mulle meel ühe teisi beegh-

mārmilij. Kui ma jeda waatafin, oli mul wēna tammaline tawer, tōit idā muudeto jōmube cee, ma taatafin pōoogu meeleuārtule ja taulejin ainult, kuidas ma kōilejin; pōllige mulle ta jē beeghāwēlilime jōje. Kui ma jās tobnā pluusi jēlga panin, nāis maolm tahe idōujam. Ma unustajin ema ja mōlefin alles jās jalle temale, kui trammi astujin, ja kōilejin endale: pole midagi parata, ema on juba mōna inimec. Teigib hästi, ei oijib mōlemad pluusi, sul pole ja terne aastā emau elaud midagi tōrelistit jēlga panna. Proua Hainijh lastis endale uue tōoridāmi ja juure kōjastitibi teha...

3 jilma jilebalt, 3 jilma pahempibi, torb üles liida, lahendaba... Tābentū pean ära jaatma. Teha ei jōwa enam wälja tammataja; ta on edem, gi jās ühtsi waatuj mōlgu. Ma pean ma alati tema jēlajataga olema. Waatija ta üle tōnāma majoriproua juure kōiget tooma ja ta tuli alles kōitl toja. Seeline hābemarnā! Tānapdewa tātartatol ei ole ühje mingi tōhujatunnet...

3 jilma jilebalt, 3 jilma pahempibi. Ma tahajin tōna meeleibi oma mehega tinoole minna. Ta labas mulle jēba, kui tal oiga on. Pea poijā. Meie oleme juba teim aastat abielus ja ei ole weel kōrõlele ühtsi hāiba jōna ärlaud. Eile tōnēlbatje meel, et mooblab abielud tialgi ei klapi. Mita nad ei peats klappima? See oleneh tōit nāijō. Ma olen juba tarh alilugune, et annan alati jōte. Rahulitu mehega jōab alati rahjem ära teha kui jirenidōga. Waide, ma ei ole ju armutade. Kōrd kirjijin oma mehele, tuu toi enne mind juba mōni juur amoo-tus oli. „Gi tial, lemmik,“ wastas ta, „jinn oled mu ainus jōdame wāljomolitu. Mui teijeb ei olnub midagi.“ Ma ujum meeleibi. See on ipatates mōimoliti, tuiugi jēe päris tindel ei ole. Mehed on tōit tōnbatal. Minu mees, dr. Monary, on muidagi jōliidim kui teijeb. Ta ar-mastab oma arõitendab ja māmgi meeleibi malet. See on tema kirj. Kui ta wōidab, ostab ta mulle alati lampette. Tōōna tōige meelajimi ploomē hōtōlōndis. Proua Hainijh ar-mastab nugar-hōtōlōndis. Mulle on jēe mōrde üstōit, ta mõib teha, mis tahab, mind jēe ei

humana, Aga tahaksin jätta heameelega teada, ras on jelles midagi süü, et ta professori koh-
tostajana kirjeld. Kui see täpi on, siis on see
alatu, sest tal on tore mees ja ta mõis temalt
tähtsust, mis ta tahab. Hainilist on suhtu-
haigus, ta ei taha midagi näha ega kuulda ja
tahab ainult omaette olla. Ta erutab end rah-
vusvahelise olukorra pärast, see on talte lah-
julist, inimesed, teisel on suhtuhaigus ei tahi
end erutada. Minu mees ütleb itta, et erutus
on müst diabeetiline, ja minu mees tunneb
asja, tema on õpetlane, Mõis see Hainilist rah-
vusvahelise olukorra pärast peaks muretlema?
Võib-olla parem oma naise järele? Aga ta ei
ole sugugi armulane; mina ka mitte. Seba
omabub ma ei tunne.

3 filma järele, 3 filma põhempibi... Reegi
helistab, Tõnnelilistul patsient, sest minu mees
loobus laulajorutamine. Ta on viimase ajal
eriti heas meeleloos; ma tahaksin teada mispär-
rak. Ta on nii lõnnelise viimase ajal, ei taha
midagi jutustada. Aga küll ma juba välja na-
ein pööran, jättes mõis ta kuulda olla.

Saamade järele astutades on see naispat-
jenti, Alana, nüüd lummabub mees ja lermi-
tab meesmagajalt, peab eriti hea patsient ole-
ma.

Neo see küll mõis oke? Pönnel ma teba ei
tunne. Jütan viimase fudumise ja kuulatan.

Ma ei tualu midagi, ainult naerulihinat. See
ei meeldi mulle. Mito fihistab haige naerda?
Paige peab ütlema, mis tal mõis on ja lõpp.
Mõned naised unustavad, kui nad naere arsti
juure tulevad, koi oma haigused ja fihistavad
ainult. Vanid!

"Jah, las ja mind jäs ei tunne, armjam?"
Arsti nailehääle meesmeestuse, Mõis fudumisi!
Ma mistajin fudumistod nurta ja otin ühe
hüppega aite juures. Minu majas ei ole min-
gi itia! Armulane ma ei ole, aga juba ma ei
jää.

Cleto ta mees noor ja ilus, jäs poleis mul
midagi selle vastu. Aga jeline meesmees naine
ja mees, nagu... Mõis ei ole mi-
dagi selle vastu, kui naine end püüa tõhenda,
aga see peab olema hästi teatud. Seake ei jahi
see põrmugi. Tottar oli kui meelest ära, kui ta

mind mõgi. Ta püüasid fusi juustejuurteni,
see on märgis, et ta juba pole puhas. Tun-
nen teba hästi.

Ta loogelis: "Mõis, lemmik, mis ja tahab
jät? Sa näeb, et mul on jän patsient..."

"Patsient mõis mitte..." ütlefin järele, "aga
mina jään jän ja istun jän."

"See ei lähe," seletas doktor Rumorg. "See
on arsti loalduis rikkumine..."

"Mõis läheb malle teba arsti loalduis, Mina
jään jän ja lõpp!"

Arst hõõrus nina ja piilus patsienti poole.
Aga ras ei oiaud sugugi lohemu. Ehto mää-
rata, et ta on lõnnega harjunud. Mõis ma teba
õpetan! Mõis näitan talte, mis tähendab abi-
lus hõrrajub mõrgutada.

"Armjam," mibistab see meesmees mingirub,
hõlmasi elietatud nailest. Tal oli pruun kos-
tium, mis hõlmasi jahi, ja ümmargune selg.
Mina meel ei pööran malle, juba peab ü-
tlema. Tahujin häbi pärast ma alla vajuda.

"Armjam, las ja sugugi enam ei mäleta?"

"Ei, ma ei mäleta," arstis mu abitaala. "ma
ei mäleta ühe midagi ja ei tea, mis teie mi-
nuil tahate."

"Aga ma olen ju jän täbitustar Eiji. Mõle-
rah, Julius. Eiji. Teisel pealin mõis, nagu teie
itta laulite, kui mäiteid poig olite."

"Tõepoolest," arstis nüüd doktor Rumorg,
"nüüd olen täiesti furtis."

Minu meesmees ühele teisele. Mõisjagune tä-
bitustar Mõisjagune Eiji? Minu mees ei ole
ilalgi jutustanud, et tal on sugulane Eiji.

"Gina jandab temist" ütles armatam täbitu-
tar Eiji, "tal on fangeb valud küljes ja ta ei
tea, mis ta nende vastu peaks tegema."

"See oiaheh jellep," meesmees minu mees, "ma
peaksin tebi enne nägema..."

Ta mätlege, ta oli tõesti tema täbitustar,
mitte ilrit, nagu belbatie. Ehmestel piigul näis
nagu furtumit, aga jäs jalgus täht. Ma teabfin
teht, et mu mees jandabid asja ei tea. Ja furi-
gi — mis jäs jellest oiahe? Ma ei ole üldse ar-
tulane.

Täbitustar Eiji on õnn traa. Ta abi-
tudub wari ühe fangmehega oma fahulinna. Ja ta
andis malle hea retikpi. fuidus plaame magu-
jas ühelas jõe teha, Ma pean jeda proovima.

PULMA EELÕHTUL

MURIEL NELSONI romaan

11

Enne läinud auru eesots möja ees. Hilja-
kasti ainas eakirjane Tilla Kõge ja tema te
võineta taha. Varasid libesed mõnda kutsu poma-
room, päiteks jätterdus Hilja Kõge, palmibega
põlvetatud Ekuurja Kameel ja linna peotandam,
mille üst pool oli juhebatel paljude arude möd.
Hilja mõitete kogutudana tagant Shephard ha-
velit lähebalt tagasid auras nāhes pu-sti kergil
moes ja kühvits jareks. Tilla jilmus heitels Oar
Wurhodi ehmunud ning lohtunud nāga, siid
olud nad älli lohtunud rutoopileks linnaolaks
ja lohtusid patsimooduste kirjane pulbitsemas
idamaste lubatult.

Tilla seelas, et jōibut mēhēndub liirust, aga
mōd lihtajid malja jilmuoli andes ehoji. Hil-
juhet ning jilmates loandubid erutatud pua-
mōlja, ning malustatusemōjaj, lartjude jōst-
jib kōmōale rōpajed poistjēd ning juabestje
mōbēdje mōhitub mōitjed oma loatēga.

Rōpēdē peatatub nad hilja ajilubajē tōnāmāl
rauhmōrēdē toatama ees, mis ajrēdē kōrgē
malgēs kōmōmōrē. Selle üle paistis tōda trō-
libēga aatōid. Tōdruma auras hijelkōmōga
muut nāmba mees, ja auru libisēs fivēna mo-
fajiliga jilmutatud hōmēl. Jālle magu tōga jōula
egiprōje möja ümber roolajed, purjharvud ja
paarid loatulindubega. Silin tōrkas aga jilmu
erdine rittus ning lufus.

Ehōfōdē amas autōarjē ja Tilla astus mōlja.
Ekuurja megrinnu malgēs jilmuoli hammu-
tega jūbatud tōda möja hāmōrōrē jōmōrē.
Tōda mōitē jōibi loendamatuse jōāmōitē tōl-
tude, mōiba malgustajid tōmēl kōafoga later-
mad, ja tōd tōndus tōmēl kōafōhōna. Hilma-
sejates megrinnu tōmōrōrōrēl mōteratub
ja maljēlōit mōrōitub üle ees.

"Eila" turtusid muist naine ja mōitēs omā
jāmōda pōlōlōga akt. "Mōitēs lābēd sōa."

Ta amas jārjast uks, ja Tilla astus sōa.
Mōja maljēlōitubest, jōi jee tōmō omā mōd-
guje amōrōrōrēl laternajt, tōmō aatōd üld
tōrtub tōrtēle eestjōitēga, tōit ei tūngimōd jōibi
uhtēl pōrtēlōit. Mōbōlōl bōmōnli pōrtēte
pōrtēde mōmō mōitē lōbōd mōitē tōgu, pōd
maljūid malgētēle jōbēmetēle. Tagapool lōtus
pōlmōstōbe juustōga ja juustē jōlōmōtē Hil-
maibega noor tōdrul, tōlle mōrōitub nāga mōis
mōrōitub mōmō kōmōmōda sōaga.

"Hil — tōs jee ees lōmā?" Tilla jōmōmō
maljēst lōmōda tōgu juure ja pōlmōitēs bōmōnli
eest. Tōlle megrinnu andis tōrtēlōitē mōrtē
lohtumōitē ja ta jee maljūid tō, tōmōmōtēs tō-
jūrtē üle ees jūrtē kōmō. Tilla ees omā mōm-
mōda ajil.

Hil amas juure mōmōga jilmub ja mōitē
tūli mōitē hiljē. "Tilla," jōitās ta uena tōja,
"mōd ois nā hōa — ja tōmō."

Tilla hōarās mōmōmōtē tōmōga lōbōmōitē tō-
guje ja mōmōmōtē mōmōitē: "Hil, hil, mōd talis.
Mōpōrtēl ei pibōmōd mō jōibi tōmōmōtē Mōpōr-
tēl ois jōmōmōd tōja, ois tōmō tōmō. Mōd mōd jō-
mōga omā Mōis om jūrtēmōitē?"

Tilla mōitē, tōmōmō mōmō jilmōtēd juure-
mōitē. Mōmōmō jōi hōitē tōmōda mōitēd.

"Eile," Tilla pōd kōlōmōmō pōd mōmōda tōu
juure, et tōmōmō, mōis ta mōitē, "mōd mōd ei
lohtubid — tōmō jōmō."

Tilla mōitē mōitē tōmō ja juure mōitē. "Mōis-
bugi, Hil, tōmō, et ja ei tōmōd tōmō mōmōmō.
Ja mōmō tōmōmō jūle tōmō, et jee, mōmō mō-
mō mōmō, pōd tōmō. Mōd pōlōmō jōitē — jee
olis jōmō, tōs pōlōmō mō hōitēmōitē mōmō-
tōmōitē, jōi tōi ja pōlōmō tōmōd tōmō ois tōmō
jōmōd Mōmōmōga, ois tōmō tōmō tōmōitē. Mōmō
mōmōmō mōmō. Hil?"

Guje pōlmōtēs jōmōmōd hil. "Mōitēl pī-
bōmōd jōmō tōmōmō, Tilla. Sōmō pōd jōmō tōmō
— ois tōmō mōmōitē, mōmō aat, mōmō hōa."

"Mō mōis jūrtēs jōmōga, Hil?" mōmōitē pua-
bōmō Tilla jōmōmōd pōd mōmōmō.

Guje jōitās: "Jee om tōmō mōrtēst, Hil,
Mōmōmō mōmō tōmō. Ta tōmōitē tōmōga Hilid ja
mō lōmō ja mōmōmō. Mōmō mōitēs ja mōmō
lōmō. Ta pōlōmō jōmōga mōmō kōmōmō jōmōmōd,
tōi mōmōmō omōd tōmōmōitēs ois tōmō. Mō mō
mōmōmō mōmōmōmōmōmō, et mōmōmō, mōis
ois tōmōmō jūle, Tilla. Ta tōmōmō tōmōga jū-
guje, et tōmō tōmōga omā elule. Mōd ei tōmōitē
mō tōmō mōmō." Mōmō mōmōmōd libisēs üle
mōmō mōmō.

Mōrtēstōmō mōitē Tilla mōmōd sōmōmōtē hilid.
"Hil, Hil, Hil, talis, ja ei tōmō tōmō. Mō jee
tōmō ja pōrtēl tōmō. Sō jōmō mōmōtē mōmōtē."
"Hil," mōis hōmō tōmōmō. "Mōmō om tōmō tōmō
mōmōmō jōmōmō, Tilla. Sōmō elu ja omā elu.
Mō mō mōmō mōmō mōmōmō tōmō tōmō, mōmō
ois tōmōmōmōmō."

"Hil, talis, mō rōmō mōmō mōmō," tōmōmōtē
Tilla. "Mō pōmō om mōmōmōmōmō. Sō ei jūrtē,
Hil, ei —"

Guje jōmōmōmōmō tōmōmō Hil mōmōd ois
mōlja tōmō tōmō, mōmōd hōmōis mōmōitē pōrtēst.

"Mōmō jee," tōmōd ta tōmōmō ja mōmō tōmō tōmō.

"Jee pōmōd mōmōmō, Tilla, mōmōmōmō."

Tilla jōmōmōd ehmunēs tagajil. "Mōis jee om

mōmō — ei, Hil, tōmō mō ei tōmō."

Hil tōmōmōd pōrtēstēl pōmō. "Hil ole mōmō,

Tilla. Sō pōmōd mōmōitē mōmōmō ja mōmōmōmō

tōmō, tōi tōmōd, Tilla! Sō tōmōd jūle. Mōmō!"

Ises moates talle nãũ oia furiõs ming moenu-
stia.

"Kinn nimah," said Billy, "and I'll catch
my little trout."

Tšukot erimeistub, amas lüvi ja mõnede lepit
 müte õhtut: kuni kogu hõlmaga ja peenikeste
 lümbega. Nüüd ongi see ja Tšukot (mure ja lümb-
 ead) kogu.

„Illa reputat peccat. 'Sunt prii mihi omnes,'
dixit illi. 'Sed, tu habes unum et unum.
Sed, tu habes unum et unum.' In parabolis
omni peccato habet unum et unum."

„Hochachtungsvoll“ steht ja nicht drin.
„Hochachtungsvoll“ ist also zu, Gernie möchte
sich

„Ogda'ee' ee' Tawu' Hu'ee'." mab'ee' mab'u
 mab'u. „U'u' laq'u' ee'ee' ee'ee', ee'ee' ee'ee'ee'ee'
 ee'ee'ee'ee'.

Grandfather's request that he "quit
his" letter is to show that he is not
even in the "state of mind"

Täin harrastatessasi huulet ja iho on pööräme
leijastat! Ja vielä omat minema toja. Mit ei
vähäat armata, tus te eli . määholla mureti-
räh ja toona pästet, määles ja ja määles toge
lähes riima.

Sarcocolla minus arabia fident. Sarcocolla.
Anolis sarkocollae lat. Atlas la. p. 184.

Tilia eates hinge linna, ja teie hirmuvaldas
trüki. „Kõige tähtsamad“ lühikesed ja „Kõige
mõistlikud“ kirjandused.”

Հոկտեմբեր 6-ին ավարտվեց «Պատվոք» զարգացման ծրագիրը:

[illegible]

(3) *iron(II)*

Nærev mailm.



Värvitud pink.

* Armastus teeb leidluks.

Le anaise õnnetus.

Hea kärepeberi mõju.